

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Contra les retallades
Milers de manifestants convocats per la Cimera Social exigeixen a Barcelona posar fi a les "fracassades polítiques d'austeritat".

10
anys

La campanya de Rajoy.
Mariano Rajoy descarta un govern amb CiU que impliqui la reforma de l'Estatut i vol basar la victòria en la "lleialtat a Espanya".

20
anys

Escàndol al Congrés
El Congrés dels Diputats protagonitza un important escàndol quan el PP acusa els diputats del PSOE de votar pels absents.

La columna

Narcís-Jordi
Aragó

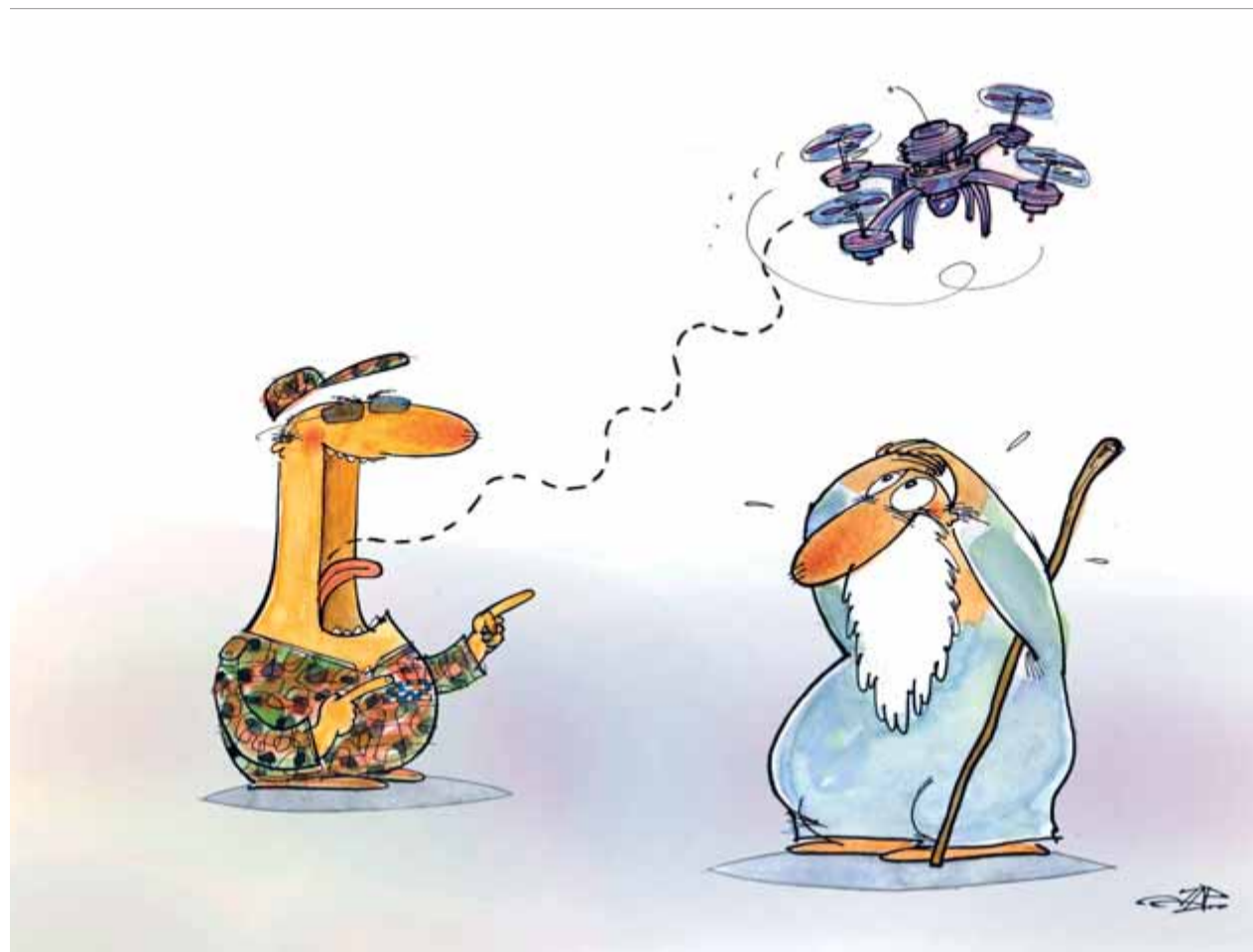
La mort d'un immortal

Dissabte vinent farà 75 anys. El dia 15 de març de 1939, a les 5 de la matinada, el món es va girar de cap per avall. Els militars que s'havien rebel·lat contra el règim legítim acabaven de jutjar el ciutadà Carles Rahola pel delicte de *rebelión militar*. Ell, que era un home de pau, havia estat sotmès a un consell de guerra. Ell, que no havia fet cap tort a ningú, era tingut per un *elemento indeseable*. Perquè havia escrit tres articles periodístics de civilitzada dissidència, deien que havia *alentado las masas a prolongar inútilmente su resistencia*. Ell, que havia intercedit per tants presoners, havia estat tancat a la presó. Ell, que havia escrit tot un llibre sobre la pena de mort, era condemnat a la pena capital. Ell, que havia omplert

Fa 75 anys que va ser afusellat Carles Rahola

tants milers de folis, havia hagut d'anotar el seu testament espiritual en minúsculs papers clandestins. Va ser afusellat per un escamot de soldats, però la partida de defunció deia que havia mort per *colapso cardíaco, ignorándose las demás circunstancias*. Veritablement el món s'havia capgirat.

Josep Pla va dir, enigmàticament, que la mort de Carles Rahola era "increïble". És tot el que es podia dir en aquell moment: la seva figura va ser envoltada d'un silenci espès que va durar trenta-cinc anys. Finalment, quan va ser mort el qui havia posat l'enterado a la sentència, vam poder girar el món i posar-lo del dret. Va ser l'hora de poder explicar la seva vida, valorar la seva obra, denunciar la infàmia de la seva condemna i mirar de reparar, amb tota mena de reconeixements i homenatges, la terrible injustícia de la seva mort, víctima no més d'un suposat delicte d'opinió. Carles Rahola va ser l'únic escriptor català executat pel franquisme exclusivament pels seus escrits i, doncs, per les seves idees. 75 anys després, el mort reviu en monuments i carrers, en premis literaris i guardons cívics, en reedicions, epistolars i biografies. Així es garanteix la seva pervivència en la memòria col·lectiva com una referència moral ineludible.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Ara torno

No es distreguin calculant

Pep
Riera

El procés cap a la independència és una empresa prou grossa perquè els nostres polítics no es distreguin amb altres activitats. També requereix fermesa, grandesa i generositat, que resumidament vol dir posar els interessos col·lectius davant dels partidistes i particulars. Els partits partidaris que els catalans puguin votar no només estan d'acord en això, sinó que ho prediquen. I més d'una vegada han actuat en conseqüència. Ara bé, el temps va passant i no apareixen facilitats, més aviat al contrari. Per això és pertinent que de tant en tant ens preguntem: continuen tenint fermesa, grandesa i generositat?

Em fa l'efecte

que no tanta com cal, si més no veient l'oportunitat que han deixat escapar d'aprofitar les pròximes eleccions al Parlament europeu per llançar al món un missatge d'unitat. Per això també tenia ganes de sentir el president Mas, i el vaig escoltar a l'entrevista que Jordi Basté li va fer divendres a RAC1. Em va reconfortar poder-li reconèixer la fermesa necessària per mantenir el rumb del procés. Mentre ja hi ha qui busca alternatives a un referèndum el 9-N, ell hi continua situant una consul-

ta. I sobre les tramposes ofertes de diàleg de Rajoy va respondre amb la claredat i la contundència necessàries: no hi haurà diàleg mentre la condició per establir-lo sigui la retirada de la proposta de consulta. També va despatxar bé Monago i la seva pantomima de les balances fiscals: "La ignorància sol ser molt atrevida."

I va tornar a fer una apel·lació a la suma de forces i al suport mutu entre la gent i els partits que estan per la consulta. Per això aquí es va mossegar la llengua quan no va voler dir el que

pensava de la negativa d'ERC a formar una coalició electoral a les europees. El que potser li hauria agradat dir i no va dir va ser que ERC, veient que les enquestes la fan créixer, ha decidit, en lloc de diluir-se en una coalició d'interès col·lectiu, consolidar i ampliar la intenció de vot llançant les xarxes cap als desencantats del PSC. Que vol ocupar la nova centralitat, que vol ser un partit de govern abans de governar. Legítim? Sí. El més convenient? Segurament, no. El creixement de les expectatives d'ERC, com les altres vegades, va lligat a la seva posició inequívoca per la independència. I pot ser descens si, com altres vegades, té altres prioritats. La prioritat de país, ara, és fermesa, grandesa i generositat. La gent ho té clar. I els partits no s'haurien de distreure.

ANTHONY GARNER

Ant 2014